

Nr 148.

Av herr **Franzon m. fl.**, om rätt för landsting att komma i åtnjutande av tertiärlån och tillägglån för flerfamiljshus.

I motioner till 1951 års riksdag — II 653 och I 510 likalydande — väcktes bl. a. förslag om att landsting i lånehänseende vid uppförande av bostadshus för sjukhuspersonal skulle jämföras med primärkommun och sålunda vara berättigat att komma i åtnjutande av statliga tertiärlån och tillägglån mot kommunal borgen.

Motionen i fråga behandlades i statsutskottets utlåtande nr 192/1951. Statsutskottet ansåg sig icke kunna biträda motionärernas yrkande härutinnan "utan förutsatte utskottet att 1951 års bostadsutredning vid verkställandet av sitt uppdrag kommer att överväga, huruvida skäl föreligga att föreslå jämkningar i villkoren för tertiärlånen".

Enligt vad undertecknade ha erfarit, lär 1951 års bostadsutredning icke ha avlämnat något förslag till riksdagen berörande denna fråga.

I anslutning till vad i ovannämnda motion och statsutskottets häröver avgivna utlåtande i övrigt anförts i denna fråga få vi framhålla följande.

Sedan s. k. bruttolönesystem efter förhandlingar med de olika personalorganisationerna allmänt genomförts vid landstingens sjukvårdsanstalter, har det ansetts lämpligt att landstingen icke längre låta anordna s. k. tjänstebostäder för personalen utan i stället, där icke lokal bostadsmarknad finnes, låta uppföra bostäder för sjukvårdspersonalen i anslutning till sjukvårdsinrättningarna för uthyrning efter den öppna bostadsmarknadens principer. Landstingens anstalter äro nämligen ofta så belägna, att den kommunalt dirigerade bostadsproduktionen icke kan utnyttjas av landstingsanstaltens befattningshavare.

Enär landstingen enligt nu gällande bestämmelser icke kunna jämföras med primärkommunerna i lånehänseende när det gäller bostadsproduktion, äro landstingen eller dess eventuella bostadsstiftelser för närvarande hänvisade att vid uppförande av personalbostadshus söka statliga lån mot inteckningssäkerhet och i begränsad omfattning.

Inte heller denna lånemöjlighet står alltid landstingen till buds, t. ex. i de fall landstingen icke äro lagfarna ägare till de fastigheter där anstalterna äro belägna. Så är fallet vid vissa donationsfastigheter och vid av kungl. domänstyrelsen upplåtta arrendefastigheter.

Det kan inte enligt vår uppfattning anses skäligt att, då landstingen av olika omständigheter äro nödsakade att själva genom nybyggnationer tillgodose personalbostadsbehovet och sålunda medverka till anskaffande av bostäder till inom primärkommunerna boende personer, landstingen härvid skulle vara förhind-

rade att erhålla statliga lån enligt samma grunder som gälla för primärkommunerna.

Med hänvisning till ovanstående få vi föreslå,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t uttala att med ordet kommun i Kungl. Maj:ts kungörelse nr 487/1953 angående ändring i kungörelsen den 30 juni 1948 (nr 587) om tertiärlån och tilläggsån för flerfamiljshus även må förstås landstingskommun.

Stockholm den 27 januari 1954.

L. Franzon.

F. Thun.

Rud. Anderberg.

Martin Söderquist.

Edvin Thun.

Nils G. Strandler.

R. Lundqvist.
